

„Moeten de artikelen 3 A en 3 B van het Verdrag van Rome, de eerste overweging van de considerans van richtlijn 92/12 van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten⁽¹⁾ en artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, alsmede de zesde en de achtste overweging van de considerans van richtlijn 92/81 van 19 oktober 1982 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale oliën⁽²⁾, aldus worden uitgelegd, dat de Franse Republiek de teruggaaf van de door een handelaar in aardolieproducten betaalde accijns op minerale oliën (TIPP) niet mag weigeren wanneer een van zijn afnemers hem niet heeft betaald?”

(1) Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop (PB L 76 van 23.03.1992, blz. 1).

(2) Richtlijn 92/81/EEG van de Raad van 19 oktober 1982 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale oliën (PB L 316 van 31.10.1992, blz. 12).

Verzoek van de Cour de cassation — handels-, financiële en economische kamer — van 13 februari 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Borie Manoux en de directeur van het Institut national de la propriété industrielle (INPI)

(Zaak C-81/01)

(2001/C 108/18)

De Cour de cassation — handels-, financiële en economische kamer — heeft bij beschikking van 13 februari 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 16 februari 2001, in het geding tussen de vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Borie Manoux en de directeur van het Institut national de la propriété industrielle (INPI), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Moet artikel 40 van verordening nr. 2392/89⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat het zich verzet tegen de inschrijving als merk — voor de in de verordening bedoelde producten — van een geografische vermelding waarvan het gebruik niet is geregeld bij artikel 11 van deze verordening, zelfs wanneer de inschrijving van een dergelijk merk de consument niet kan misleiden over de herkomst van de wijn en geen enkele verwarring schept met een geregistreerde geografische benaming, maar die inschrijving wel zou kunnen doen veronderstellen, dat de betrokken geografische vermelding, die de streek aanduidt waarin deze wijn daadwerkelijk is voortgebracht, doch die andere oorsprongsbenamingen dekt, beschermd is?”

(1) Verordening (EEG) nr. 2392/89 van de Raad van 24 juli 1989 tot vaststelling van de algemene voorschriften voor de omschrijving en de aanbiedingsvorm van wijn en druivemos: (PB L 232 van 9 augustus 1989, blz. 13).

Verzoek van het Tribunal de grande instance de Paris (31ste kamer) van 19 februari 2001 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen J. Greenham en L. Abel

(Zaak C-95/01)

(2001/C 108/19)

Het Tribunal de grande instance de Paris (31ste kamer) heeft bij beschikking van 19 februari 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 februari 2001, in de strafzaak tegen J. Greenham en L. Abel, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moeten de artikelen 28 en 30 van het Verdrag aldus worden uitgelegd, dat zij er aan in de weg staan, dat een lidstaat het vrije verkeer en de verhandeling van een voedingssupplement verbiedt, dat in een andere lidstaat wettig wordt verkocht?

Beroep, op 27 februari 2001 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-97/01)

(2001/C 108/20)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 februari 2001 beroep ingesteld tegen Groothertogdom Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door S. Rating en F. Siredey-Garnier, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg zijn verplichtingen niet is nagekomen door niet in de praktijk de omzetting te verzekeren van artikel 4 quinquies van richtlijn 90/388/EEG⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 96/19/EG⁽²⁾, en
- het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie verwijt het Groothertogdom dat het geen enkele garantie geeft inzake het niet-discriminatoire karakter van de doorgangsrechten, welk ontbreken van garantie voortvloeit uit de omstandigheid dat de bepalingen van de Luxemburgse wet van 27 maart 1997 inzake telecommunicatie niet naar behoren worden toegepast, dan wel uit de omstandigheid dat in de Luxemburgse rechtsorde extra maatregelen noodzakelijk zijn ter verzekering van de daadwerkelijke omzetting van artikel 4 quinquies van de richtlijn.

De voorschriften die gelden voor de goedkeuringsprocedure als bedoeld in artikel 35, lid 1, van de wet zijn onnauwkeurig, en zijn meer in het bijzonder niet afgestemd op de klassieke vergunningsprocedures voor de openbare wegen. De regering heeft dergelijke voorschriften nog steeds niet vastgesteld of gepubliceerd, en bij ontbreken van dergelijke voorschriften, hebben de diverse overheidsdiensten die bevoegd zijn inzake de toekenning van doorgangsrechten op het openbaar domein, dergelijke rechten nog steeds niet toegekend aan de nieuwe exploitanten, hoewel voormelde wet daarin uitdrukkelijk voorziet.

Wat de doorgangsrechten langs het autowegennet betreft, verwijzen de Luxemburgse autoriteiten naar de moeilijkheden die voortvloeien uit de wetgeving betreffende de aanleg van hoofdwegen, hoewel volgens de inlichtingen waarover de Commissie beschikt, sedert de inwerkingtreding van deze wetgeving langs de autowegen werken aan de gang zijn voor het plaatsen van electriciteits- en transmissiekabels.

Volgens de Commissie is aan klagende partij Coditel niet meegedeeld waarom haar verzoeken om toekenning van doorgangsrechten door de diverse organisaties of overheidsdiensten zijn afgewezen. Met name is in de afwijzende beschikking geen melding gemaakt van de toepasselijke essentiële vereisten als bedoeld in artikel 4 quinquies van richtlijn 90/388, zoals gewijzigd, die grond kunnen opleveren voor een afwijzing.

Volgens de inlichtingen waarover de Commissie beschikt, zijn nog aan geen enkele nieuwe netexploitant doorgangsrechten op het openbaar domein toegekend voor de aansluiting op plaatselijke of grensoverschrijdende netten met het oog op de exploitatie van telecommunicatiediensten in concurrentie met EPT die van oudsher dergelijke diensten aanbiedt.

Door niet alle maatregelen te nemen die nodig zijn om de daadwerkelijke en niet-discriminatoire uitoefening van het recht van doorgang te verzekeren, en door aldus af te wijken van artikel 4 quinquies van richtlijn 90/388/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 96/19/EG, kent het Groothertogdom Luxemburg zichzelf minstens een extra termijn toe bij de

tenuitvoerlegging van de liberaliseringsregels, en schendt zij aldus voormelde bepaling, in het voordeel van de exploitant die van oudsher dergelijke diensten aanbiedt.

(1) Richtlijn 90/388/EEG van de Commissie van 28 juni 1990 betreffende de mededinging op de markten voor telecommunicatiediensten (PB L 129 van 24.7.1990, blz. 10).

(2) Richtlijn 96/19/EG van de Commissie van 13 maart 1996 tot wijziging van richtlijn 90/388/EEG met betrekking tot de invoering van volledige mededinging op de markten voor telecommunicatie (PB L 74 van 22.3.1996, blz. 13).

Verzoek van de Conseil d'Etat français, afdeling rechtspraak, verenigde vergadering van de eerste en de tweede onderafdeling, van 29 december 2000 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Minister van Binnenlandse zaken en Aitor Oteiza Olazabal

(Zaak C-100/01)

(2001/C 108/21)

De Conseil d'Etat français, afdeling rechtspraak, verenigde vergadering van de eerste en de tweede onderafdeling, heeft bij beschikking van 29 december 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 28 februari 2001, in het geding tussen Minister van Binnenlandse zaken en Aitor Oteiza Olazabal, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Verzetten de artikelen 6, 8 A en 48 EG-Verdrag (thans de artikelen 12, 18 en 39 EG), het in het gemeenschapsrecht toepasselijke evenredigheidsbeginsel en de bepalingen van afgeleid recht die zijn vastgesteld ter uitvoering van het Verdrag, met name richtlijn 64/221/EEG van 25 februari 1964⁽¹⁾, zich ertegen dat een lidstaat ten aanzien van een onder de verdragsbepalingen vallende onderdaan van een andere lidstaat een administratieve maatregel vaststelt waarbij onder toezicht van de rechter het verblijf van die persoon op een deel van het nationale grondgebied wordt beperkt wanneer redenen van openbare orde in de weg staan aan zijn verblijf op de rest van het grondgebied, of is in een dergelijk geval een overeenkomstig het nationale recht vastgestelde maatregel waarbij hem het verblijf op het grondgebied geheel wordt ontzegd, de enige maatregel tot beperking van het verblijf die tegen hem kan worden getroffen?”

(1) Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid (PB 56 van 4.4.1964, blz. 850).